

[Bjerre.]

ville give mulighed for befolkningen, for pressen og for organisationerne til at sætte sig ind i sagen og rette henvendelse til rigsdagen — undskyld, til folketinget, hvis det bliver navnet.

Hvis der skabtes mulighed for en sags udsættelse til efter et valg, mener jeg, at det ville vække en betydelig følelse af sikkerhed hos folk, der i dag er tvivlende. Det ville i hvert tilfælde gøre det hos mig, og jeg går ud fra, at jeg ikke er en ener, og da det gælder om at få samlet så mange tilhængere, at man når de 45 pct., må man tilstræbe, at der ikke er for mange anstødssten i forslaget, og en af disse ville man på denne måde kunne få fjernet. Jeg tror, man alvorligt skal prøve på at gennemføre dette lovforslag med yderligere sikringer, og jeg har på fornemmelsen efter de ordførelser, der er holdt, at man vil kunne nå det.

Jeg vil rette en henstilling til den højtærede statsminister. Når nu grundlovsforslaget er vedtaget af rigsdagens to ting, sendes det vel som tidligere ud til vælgerne. Var det så ikke naturligt at sende det ud i den form, det har i kommissionsbetænkningen, hvor de forskellige paragraffer er stillet op overfor hinanden? Ellers er det ganske umuligt for den almindelige vælger at finde ud af, hvilke ændringer der foreslås. For hvor mange vælgere i Danmark har Danmarks Riges Grundlov stående, og hvis de har den, ved de så, hvor tingene står, når de skal til at sammenligne? Det ville være et hensyn at vise vælgerne, idet de derved kunne få lejlighed til at foretage en sammenligning. Hvis man ikke gør det, tror jeg ikke, det er meget værd at sende forslaget ud. Det vil ikke være mange procent af vælgerne, der giver sig til at studere det. Når de kommer til § 2, hvor det fastslås, at regeringsformen er indskrænket monarkisk, så tror jeg, de vil tænke: hvad er det for noget? Det er da vist noget mærkeligt noget. I bedste fald synes de, at det minder lidt om majestætsfornærmelse, og så vil i hvert tilfælde mange holde op at studere det videre. Men hvis grundlovsforslaget udsendes i den før omtalte form, tror jeg, vælgerne vil være interesserede i at sammenligne og se, hvilke ændringer der foreslås. Jeg mener, at det er nødvendigt at få en ændring af det nuværende system, men hvis man vil have folk til at stemme for det, så skal man på dette punkt yde dem den service, man kan.

Jeg håber på et godt resultat af udvalgsbehandlingen og håber på den højtærede statsministers medvirken til, om muligt, at få indført yderligere sikringer, som kan medføre en større interesse for lovforslaget.

Lisbet Hindsgaul: I et af dagspressens store organer kunne man forleden på iøjnefaldende plads læse, at på torsdag skulle landstinget affive sig selv. Denne og lignende bemærkninger fremkom i denne forbindelse i den ironiske form, som i lang tid er blevet benyttet om det, der i disse uger sker af skelsættende historisk betydning, nemlig udslettelsen af det 100 år gamle tokammersystem og dets betydning, rod-fæstet som dette er i Danmarks Riges Grundlov af 1849. Hvad enten man tager sig denne sag let med det såkaldte københavnerhumør, eller man vurderer dette skridt som det alvorlige, det i virkeligheden er, kommer man ikke uden om, at det er noget bemærkelsesværdigt, der sker, og at den kommende grundlov eventuelt kan blive indgangen til et parlamentarisk liv på den danske rigsdag, hvis fulde betydning ingen i dag kan forudse.

Man kan fra de forskellige partiers side arbejde sig frem paragraf for paragraf, således som det faktisk er foregået. Man kan på dette grundlag formode, tro og håbe, men først, når det praktiske livs virkninger også indenfor disse mure gør sig gældende, vil man kunne konstatere, om det nye etkammersystem virkelig er det fremskridt, man troede i disse år. Jeg vil håbe, at skuffelsen ikke bliver for stor.

Det er altså ikke så ligetil for landstinget at affive sig selv, og ingen vil vel andre sig over, at landstinget ved denne skilsmisse fra det parlamentariske liv føler alvoren stærkere end anderledes tænkende. Selvom der er talt med megen ironi om landstingets manglende arbejdsevne, et taknemligt stof til krakteristik af situationen, vil dette høje tings medlemmer efter min bedste overbevisning roligt til historiens skøn kunne overgive, hvad hver især har ydet på den plads, der var ham eller hende betroet.

Ud fra disse betragtninger er det mit håb, at det foreliggende forslag til Danmarks Riges Grundlov vil blive besjælet af den samme ånd og det samme ansvar i forhold til dette land, hvis tjenere vi alle er.

Jeg skal derefter fremkomme med nogle